

na przykładzie

0

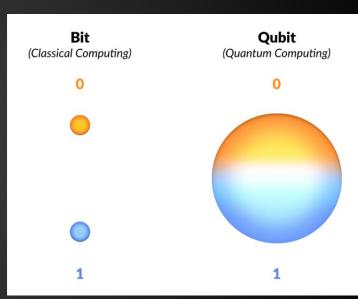
O1. Podstawy »» działania

>>>>

qubity, superpozycja

PODSTAWOWA JEDNOSTKA INFORMACJI - QUBIT

Qubit jest kwantową jednostką informacji. W odróżnieniu od klasycznego bitu oprócz wartości 0 i 1 może przyjmować pełne spektrum stanów pośrednich. Dzięki temu jest zdolny do przechowywania większej liczby informacji niż bit.

0

SUPERPOZYCJA

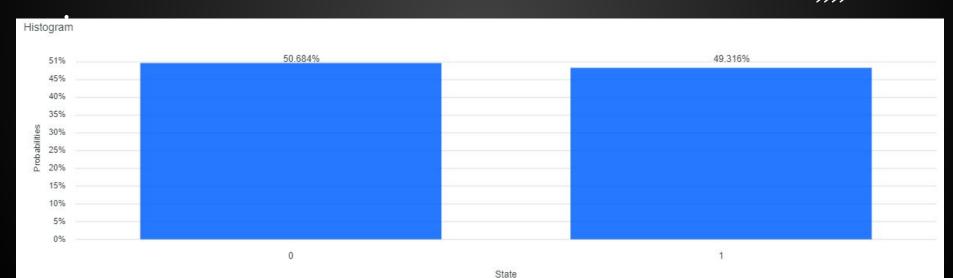
Qubit jest kwantową superpozycją 0 i 1. Oznacza to, że jest jednocześnie 0 i 1 do momentu obserwacji, w którym przyjmuje wartość w zależności od prawdopodobieństwa bycia 0 lub 1.

>>>>

Wprowadza to do kwantowych obliczeń niepewność i sprawia, że obliczenia należy powtarzać wiele razy, aby otrzymać prawidłowy wynik.

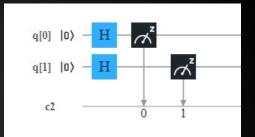
PRZYKŁAD

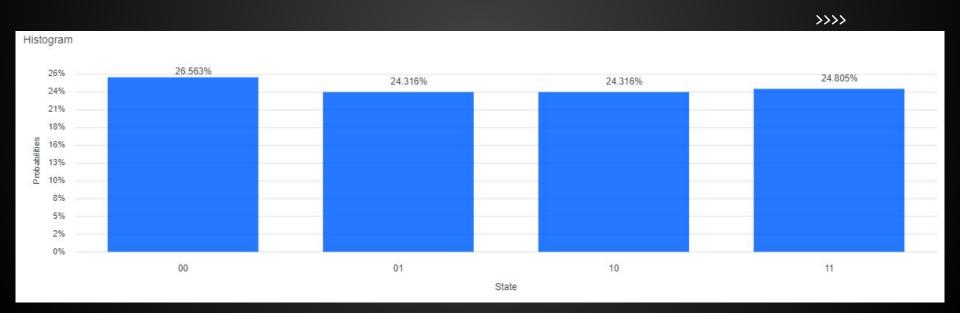
Qubit w stanie superpozycji "zmierzony" 1024 razy okazał się być w ok. 50% przypadków 0 i ok. 50% przypadków 1.

PRZYKŁAD DLA 2 QUBITÓW

2 qubity zmierzone 1024 razy okazały się być w ok. 25% przypadków 00, 01,10 i 11.

02. Bramki »» logiczne wybrane bramki potrzebne do

>>>>

zrozumienia dalszego przykładu

Bramka Haramarda (H)

Wprowadza qubit w superpozycję. Zastosowanie jej ponownie wprowadza qubit w stan w jakim był przedtem.

0

Bramka Haramarda (H)

W tej bramce występuje "phase effect". Zastosowana na qubit w stanie 0 sprawia, że w superpozycji jest on z 50% prawdopodobieństwem 0 i 1.

Natomiast zastosowana na qubit w stanie 1 sprawia, że w superpozycji jest on w 50% 0 i tak jakby w -50% w stanie 1 (oczywiście prawdopodobieństwo nie może być ujemne).

Z perspektywy obserwatora oba qubity w superpozycji mają po 50% szans na bycie 0 lub 1. Nie są to jednak te same qubity.

$$|0
angle$$
 – H – $|0
angle$ + $|1
angle$

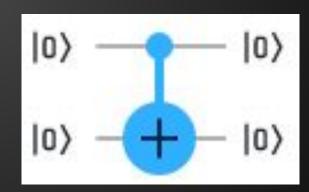
$$|1
angle-$$
 H $|0
angle |1
angle$

Bramka Controlled NOT (cX)

Operuje na parach qubitów, jeśli qubit kontrolny jest w stanie 1, to na drugim qubicie z pary wykonuje operację NOT.

$$|0\rangle$$
 $-|1\rangle$ $|1\rangle$ $|1\rangle$

0

Bramka Pauli-X (X)

Jest odpowiednikiem klasycznej bramki NOT.

$$|0\rangle - X - |1\rangle$$

03. Algorytm Bernsteina-Vaziraniego

>>>>

0

opis problemu i implementacja

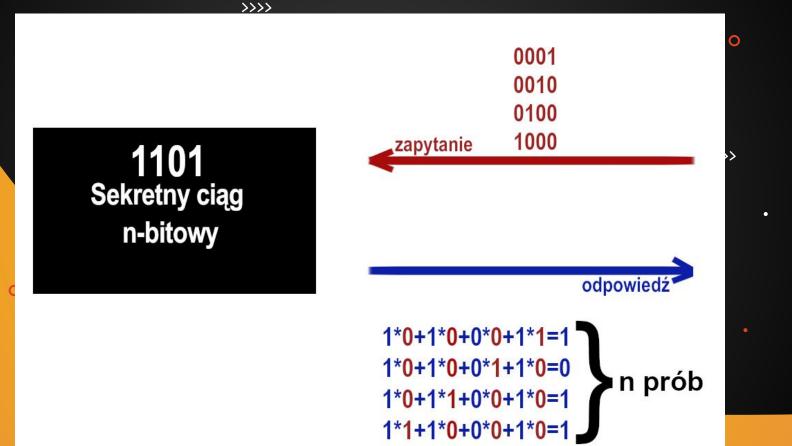
Opis problemu

Wyobraźmy sobie, że mamy czarne pudełko, które skrywa sekretną liczbę (ciąg n bitowy). Możemy ją odgadnąć wysyłając do pudełka własny ciąg n bitów. Pudełko wykona na sekretnej liczbie i naszym ciągu iloczyn skalarny i zwróci zawsze 0 lub 1.

>>>>

Sn-1 ... S1 S0
Sekretny ciąg
n-bitowy

Klasyczny komputer będzie potrzebował n prób, aby zgadnąć sekretną liczbę.

Gdyby nasz ciąg miał długość 1000 bitów, klasyczny komputer potrzebowałby 1000 prób aby go odgadnąć. Komputer potrzebuje tyle prób, ile cyfr ma liczba.

Komputer kwantowy natomiast może zgadnąć sekretną liczbę zawsze za jedną próbą używając słgorytmu Bernsteina-Vaziraniego.

Pokazuje to, że komputery kwantowe w specyficznych sytuacjach mają znaczącą przewagę nad klasycznymi.

Implementacja

Dostęp do wykonywania programów na komputerze kwantowym oferuje platforma IBM Q Experience.

Możemy tutaj stworzyć obwód kwantowy i wykonać go na symulatorze, lub prawdziwym komputerze kwantowym IBM.

>>>>

0

Na IBM Q Experience używa się języka OpenQASM.

Programy kwantowe można takżę pisać w Pythonie używając frameworka Qiskit.

Zaczynamy od zadeklarowania qubitów i klasycznych bitów potrzebnych do realizacji algorytmu.

Bity potrzebne nam będą do sczytania wyniku.

W tym przykładzie sekretną liczbą będzie 1101. Potrzebujemy więc 5 qubitów (4 jako reprezentację każdej cyfry z liczby oraz qubit kontrolny dla bramki cX) i 4 bitów do zapisania wyniku.

Instrukcja qreq q[5]; deklaruje qubity. Instrukcja creq c[4]; deklaruje bity.

```
OPENQASM 2.0;
include "qelib1.inc";
qreg q[5];
creg c[4];
```

Qubity domyślnie inicjowane są z wartością 0. Potrzebujemy aby qubit kontrolny (z indeksem 4) miał wartość 1, więc negujemy go używając bramki X.

Następnie wszystkie qubity wprowadzamy w superpozycję. Stosujemy do tego bramkę H.

Instrukcja h q[indeks qubitu]; wprowadza qubit w superpozycję.

```
x q 4;
 q[0];
 q[1];
 q[2];
 q[3];
 q[4];
```

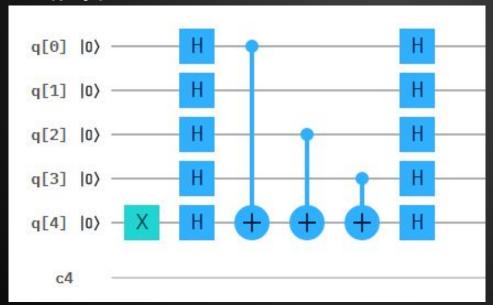
Teraz zaimplementujemy "czarne pudełko". 1101 zakodujemy za pomocą bramek cX na odpowiednich qubitach. Do bramek cX potrzebny będzie qubit kontrolny q[4].

Instrukcja cx q[indeks], q[indeks]; tworzy bramkę cX. Pierwszy qubit w instrukcji jest docelowym, drugi jęst qubitem kontrolnym.

```
cx q[0],q[4];
cx q[2],q[4];
cx q[3],q[4];
```

W kolejnym kroku znów stosujemy bramkę H na wszystkich qubitach.

Dotychczas stworzony obwód kwantowy wygląda następująco:


```
h q[0];
h q[1];
h q[2];
h q[3];
h q[4];
```

Pozostało zaimplementować sczytywanie wyniku.

W tym celu posłużymy się instrukcją

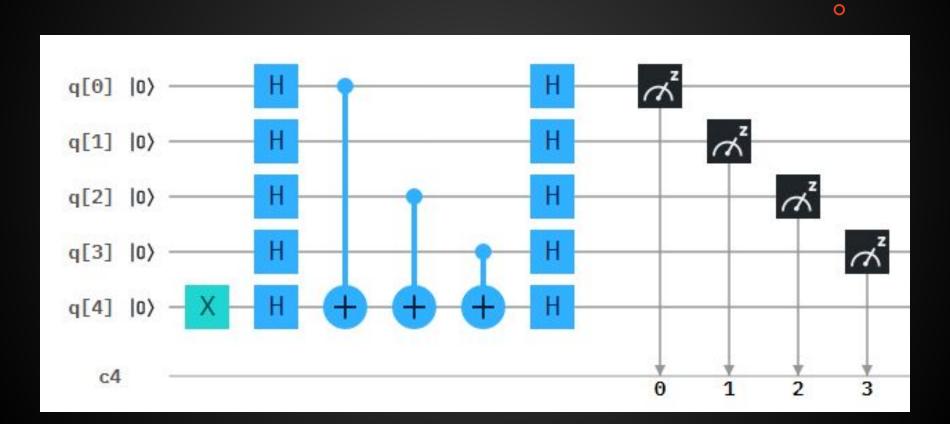
measure q[x] -> c[x];

gdzie q[x] jest reprezentuje qubit, a c[x] klasyczny
bit.

0

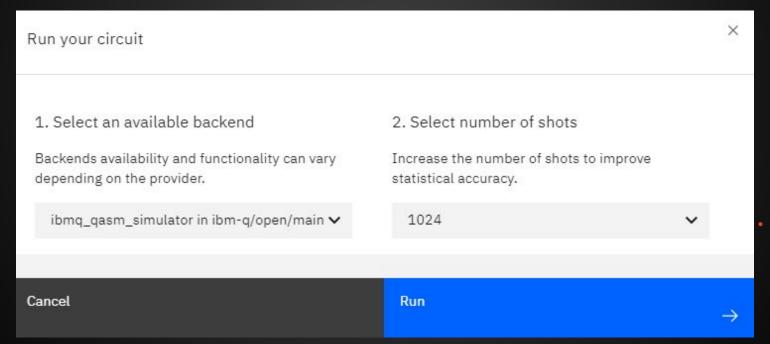
```
measure q[0]->c[0];
measure q[1]->c[1];
measure q[2]->c[2];
measure q[3]->c[3];
```

Gotowy obwód kwantowy ma postać:

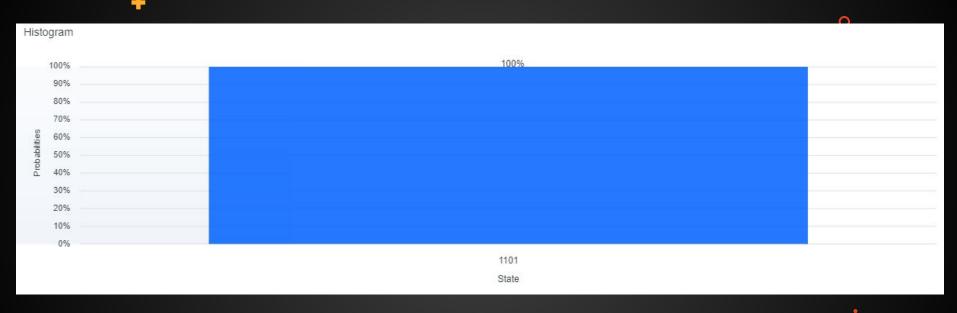

Pozostało uruchomić program. Najpierw wykonamy go na symulatorze. Kwantowe obliczenia obarczone są niepewnością, więc powtórzymy je 1024 razy, aby upewnić się, że otrzymamy prawidłowy wynik.

0

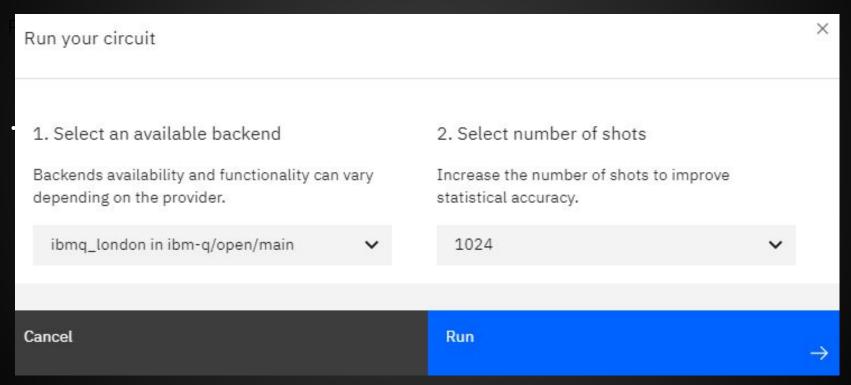
Otrzymaliśmy następujące wyniki:

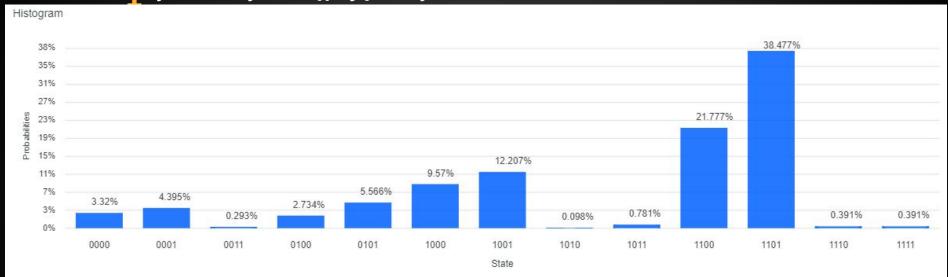
Wszystkie 1024 próby zwróciły wynik 1101, który jest poprawny. Ponieważ to symulator, do rezultatów nie wkradły się błędne wyniki.

Teraz uruchomimy nasz program na prawdziwym komputerze kwantowym.

0

Otrzymaliśmy następujące wyniki:

Tym razem otrzymaliśmy całe spektrum wyników, z których najbardziej prawdopodobnym jest 1101. Przyjmujemy go zatem za prawidłowy wynik.

Zwrócone wyniki pochodzą z komputera ibm qx2 zlokalizowanego w Londynie. Należy pamiętać, że jest to "noisy quantum computer", czyli nie udało się wyeliminować w nim wszystkich zakłóceń, które mają wpływ na końcowy wynik. Także dlatego obliczenia kwantowe należy powtarzać wiele razy, aby otrzymać prawidłowy rezultat.

IBM Q System

The Sounds of IBM: IBM Q

Implementacja z użyciem Qiskit

Qiskit jest frameworkiem do pisania programów kwantowych. Bardziej skomplikowane projekty byłyby trudne do implementacji w OpenQASM, który jest językiem niskiego poziomu. Takie projekty pisane są w Pythonie używając frameworka Qiskit.

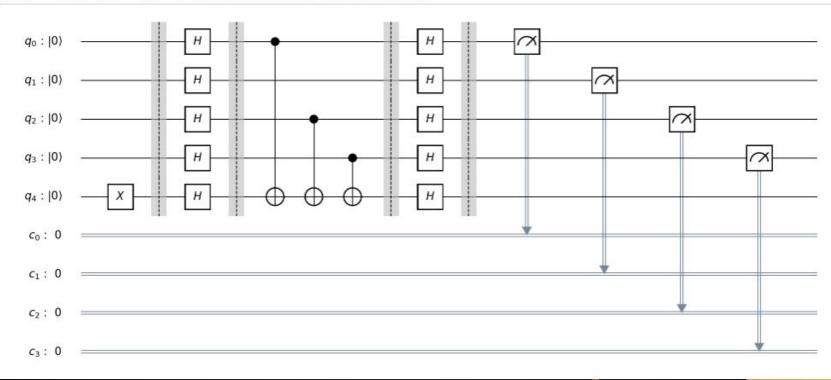
W dalszej części prezentacji pokazana zostanie implementacja algorytmu Bersteina-Verizaniego w Qiskit.
Poszczególne instrukcje będą wyjaśnione w formie komentarzy w kodzie programu.

Kod w Pythonie na github

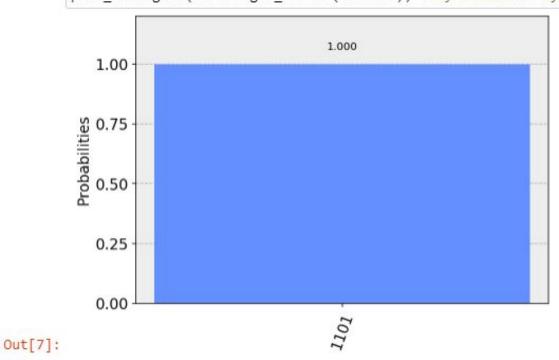
In [1]: from qiskit import * In [2]: | sekret = '1101' # sekretna liczba n = len(sekret) # ile cyfr ma sekratna liczba circuit = QuantumCircuit(n+1,n) # nowy obwód kwantowy z n+1 qubitami (dodatkowy qubit dla bramek controlled NOT - cX) oraz n klasycznymi bitami In []: In [3]: circuit.x(n) # zastosowanie bramki X (odpowiednik NOT) na ostatnim qubicie (qubity indeksowane są 0...n, ostatni z nich ma więc indeks n) circuit.barrier() circuit.h(range(n+1)) # zastoswanie bramki Hadamarda (H) (wprowadzającej qubit w stan superpozycji) na wszystkich qubitach circuit.barrier()

```
In [4]: for i, one in enumerate(reversed(sekret)):
    if one == '1':
        circuit.cx(i, n) # zastosowanie bramki cX (cX operuje na parach qubitów, jeśli
    qubit kontrolny jest w stanie 1, to na drugim qubicie z pary wykonuje negację)
    circuit.barrier()
```


Out[6]:

In [7]: simulator = Aer.get_backend('qasm_simulator')
 result = execute(circuit, backend=simulator, shots=1024).result() # wykonanie programu na symulatorze
 from qiskit.visualization import plot_histogram
 plot_histogram(result.get_counts(circuit)) # wyświetlenie wyników

>>>> Dziękujemy za uwaue

CREDITS: This presentation template was created by **Slidesgo**, including icons by **Flaticon**, and infographics & images by **Freepik**.

• • Please keep this slide for attribution.

- Using QISkit: The SDK for Quantum Computing

https://www.youtube.com/watch?v=LSA3pYZtRGg

- Bernstein-Vazirani Algorithm Programming on Quantum Computers Ep 6 https://www.youtube.com/watch?v=sqJlpHYI7oo
- Github Qiskit https://github.com/Qiskit/